

Kvisk åt meg

Tekster av Ove Røsbak, Ola Jonsmoen, Magnus Buflod,
Halvor Floden, Jakob Lishaugen, Halldis Moren Vesaas, Hans Børli

FRA DE MOLLSTEMTE SKOGER

A field of dried, pressed flowers, possibly ranunculus, against a dark, textured background. The flowers are light-colored and have a papery, layered appearance. Some are in full bloom, while others are buds. The stems are thin and dark. The overall mood is quiet and contemplative.

Hører du vemod i blåstille skogar
når haustregnet varslar ein vinter som kjem
veit du at vinden vil plystre ein polsdans
i moll gjennom våren og innby til dans
i vårkåte skogar der livsgleda syng
i nattslørte timar inst i vårt hjarte.

Med disse vakre ordene av Ola Jonsmoen
ønsker vi deg velkommen inn i våre moll-
stemte skoger. Musikken er vår egen og
tekstene har vi lånt av diktere fra hjemfylket
vårt, Hedmark. Takk for at du kjøpte CD-en
vår – håper den faller i smak.

Tove Hagen – sang, fele, cello
Hege Nylund – sang, ukulele, autoharpe
Annar By – sang, gitar, banjo, tramp

Kvisk åt meg

OVE RØSBAK/HEGE NYLUND

Kvisk åt meg de orda
som bære er dine,
som bære er
for meg.

Ælle gjømme seg
bak murer ta ord,
men orda dine
er døgdråpår

som er her nå,
bære nå. Kvisk
åt meg, små ord,
små dotterord ...

Til ei ungjente

HANS BØRLI/TOVE HAGEN

Så attenårs mjå og mjuk!
Ditt vesen er et vindbøyd strå
der smilets sky grassommerfugl
sitter og vipper skrått med vingene
og skinner for ingen
og alle.

Vinternatt

HANS BØRLI/ANNAR BY

Jeg ser deg i sølvlys, for månen står
i skogen av rim på ruta.
Det er som flyter du på ditt hår
som ringer seg mørkt over puta.

Min kjæreste, sover du?

Innunder risbjørka der vi satt
i kvitveis-lyset på bøen,
der ligger en orrfugl i fonna i natt
og blunker og hakker i snøen.

Min kjæreste, sover du?

Jeg ligger i stillheten, vaken og vår,
jeg stryker deg lint over håret,
men tanken er underlig kuldslått klar:
– Det vintres på stiene våre ...

Min kjæreste, sover du?

Ei veggklokke tikker. Timene går,
og angsten stirrer i bringen.
For klemt mot de rimfrosne rutene står
et tomøyd ansikt. – Ingen – –

Min kjæreste, sover du?

Den evige tone

JAKOB LISHAUGEN/HEGE NYLUND

Djupt inne i skogen
blant eldgamle trær,
der lever ei tone
det evige nær.

Den visker sin glede
i sommermjukt bar.
Den lokker og kaller
og venter på svar.

Den legger sitt vemod
på lauvblad og strå.
Og roper om høsten
mot himmelens blå.

Den lokker og kaller
når dagen tar av
for pilegrimsvandrere
med knytte og stav.

Den senker sin tone
i tårevått bar
djupt inne i skogen
og ventet på svar.

I bryllupet på Mo

HALDIS MOREN VESAAS/ANNAR BY

Det hadde nær gått gale i bryllupet på Mo.
Vinen var så sterk,
og ponsen som dei skjenkte var så god
at kara tok te yppe seg og love karaverk.

Det gjekk på moro allting først, med røv-krok og med tull,
men der var mykje pons,
og snart var'n Børe Buset mektig full
og huja over tunet: han sku' ta han Ola Jons.

Han sette beint på gubben, og jammen drog han kniv!
Dei trilla båt to.
«No får du som du har fortent – det spøker for ditt liv!»
Det gruste i oss alle så stygt han Børe lo.

Vi skreik og rømde inn, vi, men karane sprang til
og bad dei bruke vet.
Gubben kom seg unna, men han Børe var så vill,
dei tok og heldt han, fire mann. Han banna og han gret.

«Men kva har gubben gjort deg?» spurde fleire på ein gang.
Han Børe snykta fram:
«Den tid a Mina tente hos'n var'n så stri og vrang,
a Mina stakkar sleit så det var både synd og skam!»

Dei glytte på kvarandre, dei visste det var sant.
Men der var eit naut som sa:
«Ja den tid hadde nok a Mina di det stridt iblant,
men da ho så vart gift med deg så fekk a det da bra?»

Bare tretten ungar, og fint og lett vint stell,
alltid tenest-taus,
ingen kyr, god-dagar støtt – og deg da, attpå-tel!»
Dei berga nautet inn før han Børe kom seg laus.

Då kom a Mina tuslande, eit slite lite skinn,
og'n Børe vart så mjuk
dei sleppte'n dei som heldt'n, og ho leidde'n med seg inn,
der sov han fire timar og vakna bleik og sjuk.

Då ville'n berre heim att, og a Mina var visst glad
dei kom vekk frå bryllupsгар'n.
Vi stod og såg i tunet med ho leidde han av stad.
Han hang på a så tungt at det såg ut mest som ho bar'n.

Nattsang

OVE RØSBAK/TOVE HAGEN

Blågrønne sammarsnatt. Bokfinksang ute
og inne: ei ørlita jinte som søv.
Marikåper, nattedøgg, et hue, ei pute.
Fela er stilne. Det kviske i løv.

Vakjin er bare je. Ligg her og sanse
alt som er rundt meg, alt som er mitt
bare ei lita stund. Nattskugger danse
fort gjennom rommet og går att om litt.

Fela er stille nå, men snart ska hu spille
når skrua blir stramme og grålyset svinn.
Lysbågåån smyg over skaret i fjellet.
Døra glir opp, og dagen trer inn.

Hane, høne, tre pepparkorn

HALVOR FLODEN/ANNAR BY

Og hanen pynta på sine fjører
og bles seg opp til no' veldig stort:
Eg kan kje gå her med tusen bører
og kna i torvstrø og hønselort!
Ut vil eg – ut – å så langt ut over
all verda med mine galar-gåver
og vinne fagning for hanesong!
Eg vil kje leva,
eg kan kje leva
og brenne inne med kunstnartrong!

Men høna børsta sin gamle bunad,
sa gakk, gakk, gakk! så det sokk i vegg:
– Lat bose-foret mitt få ein snunad!
Eg kjenner trong til å verpa egg!
Gjer dine plikter, for *du* er faren,
og slik er lova i hønssegarden
at far skal syte for seng og korn!
Koss vil du leva,
koss kan du leva,
koss kan du leva for utan born?

Men hanen reiser, – å vidt han vildrar,
blir mødd og krimen og mælelaus
– og kjem til leiken der orrar buldrar
så buldret omar om skog og knaus.
Og hanen *syng*, – å, han nys og harkar,
og ingen ansar det grukk han gnarkar,
han blir som bån mellom biksar der.
– Eg kan kje leva,
eg vil kje leva
og heite Smal-Hans og Fattig-Per!

– Nei, heime der var eg betre faren,
der sanna alle at eg var størst,
den beste galar i hønegarden,
var fyrst ved maten – og vagla fyrst...
Om gamla rett nok var sta og bufast,
ho var no klukkande god og trufast,
ein kjukling-vermar av beste blod.
Eg kan kje leva,
eg vil kje leva,
eg vil kje leva for utan ho!

Og heime møter han hønemora
med gule nyste innunder veng:
– Kom hit og hjelp meg! Fyrst kan du *fora*
og pynte kjukling og reie seng!
Snart er vi over den verste nøda,
snart blir vi fleir til å gnu for føda
og sparke marken or grøne svor'n.
Da kan vi leva,
da vil vi leva
som – *hane, høne, tre pepparkorn*.

Barnefilosofi

MAGNUS BUFLOD/ANNAR BY

På jordet ditt
går tranene ned
på ferda mot nord,

men ikkje på mitt
og andre jorde
her rundt ikring
– underleg nok.

Kva er det for løyndom
i molda di
som stansar
ein traneflokk?

Eg spurde ein gang
ein klok ein om dette.
Han svara meg tørt:
Fundere på slikt
er barnefilosofi.

Ja vel.

Eg står på mitt jorde
og undrast lel
når tranene flyg forbi.

Ungkar

OLA JONSMOEN/TOVE HAGEN

Her har du femti kroner
til festpengar.
Men puss skoene dine gut
og dans
elles blir du gangande som eg

Som eg angrar
at eg ikkje pussa skoene mine
da eg var tjuge
og hadde hår.

Bygdespellmannen

OLA JONSMOEN/TOVE HAGEN

Bygdespellmannen
Syvert Bukkplass,
f. 1833–d. 1911.
Reist av venner.

Best likte eg ein liten vals
eg lærte på martn i Stav,
han tok til i dur og endte i moll,
eg lærte'n i martn på Stav,
eg spelte'n til dans og eg såg at
det var som om solrøyken låg att
når fela mi let, og lo og gret,
i den valsen eg lærte i Stav.

Dernest likte eg ein vårvaken pols
eg laga meg sjøl her ein dag,
han tok til i dur og endte i moll,
eg laga'n sjøl her ein dag,
eg spelte'n til dans og eg sanse

at aldri kunne gleda slik danse
som når fela mi bar og jubla og skar
i polsen eg laga ein dag.

Men likaste lell var ein sull
eg lærte av mor mi som gut,
han tok til i dur og endte i moll,
eg lærte'n tå'n mor som gut,
eg spelte'n for meg sjøl og eg visste
det fins noe eg aldri kan miste,
at eg åtte ein låt, ein lykkeglad gråt,
som eg lærte av mor mi som gut.

Du reiste . . .

HALVOR FLODEN/ANNAR BY

Eg stig på dei stader der vi gjekk i lag
da sommaren blømde som vildst.
No er det eit minne, no lid det mot haust . . .
Seg, var det for alltid vi skildest?

Her spelar visst enno ein lengtande fugl,
han trur på ein elsk som skal vara . . .
Ja, stakkar, han eig vel ei ørlita von
og tør ikkje lata ho fara . . .

Sjå enno står blomar og blør der vi steig,
– dei såg oss den gongen kan hende
og held sine roser tolmodig i flor
på vona om du kjem attende . . .

Men kanskje må eldmørja stå her og blø
og aldri meir sjå den ho blør for?
Og kanskje lyt songfuglen tagne for godt
og ingen veit om kven han døyr for . . .

Men kanskje til sommars han klagar som no
når natta blir draumtung og kvit att
og skjelv når han høyrer ein knest av ein fot
– og trur det er *du* som ser hit att . . .

God dag

HALLDIS MOREN VESAAS/ANNAR BY

Eg gjekk ein tur eg, ein god og lang ein,
det var slikt vēr så ein *bles* av stad.
God dag all verda! slik lo og sang ein,

god dag igjen! lo all verda glad.
Bak gjerdessprinklar stod blom og kikka
og tunge trekroner verdig nikka:
god dag!

Ein mann dreiv på med å sope gata,
han smilte til meg – eg fekk han kjær!
– Gjekk ned til sjo'n. Over glitreflata
skar kvitsegel fylt av det friske vēr.
Der gnellskreik måsar, der skvatra ender
– dei kom og åt ut av mine hender:
god dag!

Og innpå stranda, innunder trea
sprang barn i leik, søkte unge lag,
sat gamle koner med sjal om knea
og priste Gud for den fagre dag.
Blankt skcin sola på by og vatn
og vinden reiv av ein tjukk mann hatten:
god dag!

Og solbål brann i kvar vindaugsrute
og gata myldra med lystig larm,
og gledehavet frå allting ute
slo sterkt mot det i min eigen barm.
– Men lell, kva *glede* er først eg gådde
då du sang ut, der du att meg nådde:
god dag!

Sanger'n

OVE RØSBAK/TOVE HAGEN

Å har du sanga frå, sangerbror?
Dom kling så vakkert frå strupa di.
Du, fins det marker der sanga gror
og fins det gater der sanga bor?

Nei, sungen er i den som syng.
Om sungen var frå ei lita kjelde
oppi fjellet
så gikk je aldri åt detta stellet.
Je ville setta meg ned og vente
tel sungen kom
som bekk i flom.

Men å har tona di kømmi frå?
Hu renn så lett i frå strengleken.
Du, fins det elver som vi kan sjå
og hav ta toner som vi kan nå?

Nei, tona er i bringen min.
Som spindelveven i enerkjerret
høgt i været
heng tona mi, hu er lett å flerre.
Men hu er sterk når hu fange noen
– en honningbi
som flyg forbi.

Men åffer kom du hit, trubadur?
Ja, åffer kom du med bjella di?
Kan bjeller rive en piggrådmur?
Kan sanger åpne et fangebur?

Je spør meg aldri om slike ting.
Je syng for den som vil låne øre,
sjå og høre.
Je syng for hjerter som lætt seg røre.
Og aldri tie den vesle bjella
for tona kling
mot ingenting.

Øst for sol – – –

(Vidar Sandbeck in memoriam)

OVE RØSBAK/HEGE NYLUND

De store stjernebilda lyse ennå.
Så kæn vi kænskje finna fram tel slutt.
Det går en sanger framma øss i natten.
Hæn tralle for øss, hæn gjør vegen stutt
tel lændet bakom berj og skog og blåne
lændet øst for sol og vest for måne
der drømmen bor og sola aldri går ned.

Det var en gong en gutt som satt i graset.
Hæn drev og lagde tel et jordbærstrå.
Hæn nynne på så skjør og sår ei tone
men ante itte å hu kom ifrå.
Kom hu frå bakom berj og skog og blåne
lændet øst for sol og vest for måne
der drømmen bor og sola aldri går ned?

Hele livet sang'n på den tona
for ælle folk som ville høre på.
Nå tie sanger'n. Det er stilt i skoga,
men sanga hass er tel å seile på
tel lændet bakom berj og skog og blåne
lændet øst for sol og vest for måne
der drømmen bor og sola aldri går ned.

-
01. Kvisk åt meg 02:23
 02. Til ei ungjente 02:34
 03. Vinternatt 05:27
 04. Den evige tone 02:57
 05. I bryllupet på Mo 03:53
 06. Nattsang 02:32
 07. Hane, høne, tre pepparkorn 05:02
 08. Barnefilosofi 02:58
 09. Ungkar 02:31
 10. Bygdespellmannen 03:45
 11. Du reiste... 03:11
 12. God dag 03:08
 13. Sanger'n 03:07
 14. Øst for sol 03:26